Mizah

— Coğrafî durumunuzdan dolayı sizi paketo sokamıyacağ m ..
— Lütfen bunu külâhıma anlatınız !
ATLANTİK
PAKETİ

ANLAYANA

Radyofonik Temsil

Sevgili dinleyicileri... (pardon, okuyucularım!)

Şimdi size İstanbul Radyosunun son derece enteresan bir temsil saatini okutacağım. Başlıyorum:

— Burası İstanbul Radyosu. Aziz dinleyiciler, şimdi temsil saatimize başlıyoruz. Eserin adı: Chopin'in aşkları.

Yazan: Bermutad radyofonik temsiller müteahhidi Ekrem Reşit Rey.

Mikrofona koyan: Tabii yine Ekrem Reşit Rey.

Asistan: Orhan Boran.

Teknik ârızaları temin eden: Yine Orhan Boran.

Plâkları değiştiren: Malûm, yine Orhan Boran.

Birinci erkek: Ekrem Reşit Rey.
İkinci erkek: Orhan Boran.
Alkışlıyan: Ekrem Reşit Rey.
Alkışlamıyan: Orhan Boran.
Öksüren: Ekrem Reşit Rey.
Kapıları gıcırdatan: Orhan Boran.
Sükûtu temin eden: Ekrem Reşit Rey.
Gong çalan: Orhan Boran.

(PLÂK)

Birinci erkek — Ya... Demek Chopin...

İkinci erkek — Evet. Chopin! Dinle bak, ne güzel... Doğuyor.

(On beş dakika plâkla Chopin'den parçalar çalınır)

İkinci erkek — Hele şu noktürnler ne hârika...

Birinci erkek — Ya?

(Yarım saat Chopin'den plâklar)

Birinci erkek — Yazık ki öldü.

İkinci erkek — Evet, öldürdük.

(Beş dakika Chopin'den plâklar)

Spiker — Burası İstanbul Radyosu. Aziz dinleyiciler, Ekrem Reşidin yazdığı, mikrofona koyduğu ve oynadığı bir radyofonik temsil dinlediniz!

Yalan makinesi

Amerikalılar yalanı meydana çıkaran makineyi arayadursunlar; bizimkiler onu çoktan keşfettiler bile. İstanbul Polis Müdürü, bir genç kızın yalanını meydana çıkarıvermiş. Evvelâ diktafona «Yalan söylüyorsun!» cümlesini yazdırmış, sonra kıza nasıl kaçırıldığını, parasının nasıl çalındığını anlattırmış. Daha sonra da:

— Bas kızım parmağını şuraya! demiş.

Kız diktafona parmak basınca heybetli bir:

— Yalan söylüyorsun!

hitabile karşılaşmış. Tabiî hemen aklı başına gelmiş veya başından gitmiş. Bülbül gibi hakikati itiraf etmiş.

Güzel, değil mi? Bizde bu cehalet olduktan sonra, en basit makineler bile faydalı hizmetler görür. Yalnız, bizim profesyonel yalan makinelerine böyle çareler kâr eder mi bilmem!

—SİVRİSİNEK —

ANTİKA

Sanata meraklı bir kadınla evlenmişti. Yaş gününde ona sanat eseri bir şey hediye etmek istedi. Bir antikacıda aşk perisile güzellik ilâhesinin birbirine sarılmış ufak bir heykelini buldu. Fakat emin değildi:

— Bunun eski bir eser olduğu ne malûm! diye sordu.

Antikacı kızmış gibi bir hal aldı:

— Nasıl malûm değil, beyim? Bunlar karı - kocadır. Eski zaman işi oldukları sarılışlarından belli değil mi?

SUDAN UCUZ

Hasta merak etmişti:

— Doktor bey, diye sordu, acaba geçireceğim ameliyat tehlikeli midir?

Doktor güldü:

— Ne münasebet, efendim! Beş yüz lira veriyorsunuz! Bu paraya mukabil ne hakla tehlikeli bir ameliyat bekliyorsunuz!

Minicik Hikâye

Konuşan Köpek

Osman ağanın yeryüzünde üç şeyi vardı: Karısı, köpeği, yeğeni... Karısı, köyün en güzel, en genç, en civelek, en fıkırdak kadını idi. İkinci karısı idi. Osman ağa, karısına pek düşkündü. Hesapsız servetini onun uğrunda harcar, fakat yaşı geçtiği için parayla temin edemediği saadetini, karısının köy delikanlılarile sohbetten temin etmesine mâni olamazdı.

Yeğenine gelince... İşte malı, mülkü, varı yoğu kendisine kalacak olan bu haylaz oğlan, Osman ağanın sevdikleri içinde yegâne şikâyet ettiği insandı. Onu her fedakârlığa katlanarak İstanbullara göndermiş, lâkin çocuk liseyi bile bitiremeden köye dönmüştü.

Bir gün, yeğeni, amcasının huzuruna çıktı:

— Emice, dedi, bu köpekten ötürü çok dertleniyorum ben...

— Neden yeğen?

— Yazık oluyor senin köpeğe... Emsali İstanbulda güzelce konuşma öğrenirken o bu köyde köpek geldi, köpek gidecek...

Osman ağa zengindi amma, son derece cahildi de. Zaten cahil olduğu için yeğenini okutmak istemişti.

— Köpek gonuşur mu len? diye sordu.

— O de... Sen ne diyon emice, İstanbulda herşeyin çaresini bulurlar. Köpeklere de konuşma öğretiyorlar. Yalnız ayda beş yüz kayme lâzım... Beş altı ayda öğrenir nasıl olsa...

Osman ağa bir hafta düşündükten sonra yeğenile köpeğini İstanbula gönderdi. Oğlan, altı ay yedi, içti, bir akşam yalnız başına köye çıkageldi. Osman ağa heyecan içindeydi:

— Len, dedi, bizim gonuşan köpek nirde?

— Sattım emice!

— Neden?

— Konuşmayı çok çabuk öğrendi amma, ağzını açar açmaz ilk lâfı: «Yengen tekmil köy delikanlılarile bir kere sevişti» demek oldu, nasıl getireyim? Ben de sattım!

TARİF

Şehrin yabancısıydı. Yolda rastladığı birine:

— Affedersiniz, dedi. İstasyona en kısa yoldan nasıl gidebilirim?

Tesadüfe bakın ki rastladığı adam kekemeydi:

— B.. B... Başkasına So... So... Sorun, diye cevap verdi. B... B... Ben... T.. T... Tarif edinciye k... K... Kadar T... T... Treni K... K... Kaçırırsınız!

NE ZAHMET!

Mukallitlikteki kabiliyeti ile övünüyor:

— İstediğiniz hayvanın sesini taklit ederim, diyordu. Söyleyin: Hangi hayvanın sesini taklit edeyim?

Muhataplarından biri cevap verdi:

— Taklide lüzum yok, canım. Kendi sesinle konuş!

ROMANTİK TAZE

Ehad Armut Karadut'un bir romanında okunmuştur:

«Genç kız ağlıyor... Ağlıyor... Gözyaşlarını, hıçkırıklarını bir türlü tutamıyordu. Nihayet kendini yatağına attı ve bu sefer, ağlaması kesildiği için sevincinden ağlamıya başladı...»

Cilt 9, Sayı: 221 FİYATI 25 KURUŞ 29 Eylûl 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Nerede?

BİR mes'ul aranıyor. Bütün bu aksayan işler, topallıyan gidişler, mes'ulü bulunamadığı için böyle oluyor. Ah, bir mes'ul bulabilsek...

Filânca daire ilga olunmuştu. Şimdi yeniden ihdas olunacak. Peki, bunu kim ortadan kaldırdı? Aranıp taranıyor, faili bir türlü bulunamıyan suçlar gibi, mes'ulü bulunamıyor... Eğer lüzum var idiyse, neden kaldırıldı? Yok idiyse niçin ihdas olunacak. Hulâsa, tam bir kör dövüşü içindeyiz.

Hükûmet, salâhiyetlerinin âzamisini kullanarak işleri yoluna koymıya uğraşa dursun, ben size bir fıkra anlatayım:

Zamanı evailde, canı pek yanan bir vatandaş, çekmiş kafayı, çekmiş kafayı, devrin ileri gelenlerine, o meyanda da yegâne partisine basmış kantarlıyı... Tabii çalyaka, adamı tıkmışlar karakola.

— Bre sen ne haltettin de mukaddes partiye sövüp saydın? deyip, bir temiz ıslatmışlar. Her ne kadar adamcağız:

— Başka parti varsa gösterin, bütün bu işlerin mes'ulü başkası mı? dediyse de dinletememiş. Cezayı sezasını bulmuş. Tam karakoldan ayrılacakken, komiser çağırtmış yanına; suçlunun kulağına eğilerek demiş ki:

— Babalık, ben de senin kadar başka mes'ul olmadığını bilirim. Bir tek parti var. Tabii ona hücum edeceksin. Her iş ondan çıkıyor. Amma, neylersin ki biz o partinin adamıyız!

Şimdi artık tenkidden dolayı mahkûmiyet ve ceza yok. Serbestiz. Fakat biri kazara çıkıp da demokrasiyi koruma kanununa aykırı olarak aşırı sözler sarfedecek olsa:

— Vay! diyeceğiz, sen ne hakla iktidar partisine dil uzatıyorsun?

Tabii adam «yegâne parti»den dem vuramıyacak. Çünkü hepimiz biliyoruz ki ikinci bir parti vardır: Muhalefet partisi... Ve bütün bu aksaklıkların hakiki mes'ulü odur. Veyl mağlûplara!

MİZAHÇI

Nezaketi siyasiye

Bulgar — Hev... Hev... Hev...
Rus — Niçin hav hav değil de hev hev?
Bulgar — Nazik görüneyim diye!

Her hafta bir tanesi:

İçyüzü

Halk Fırkası zamanında Cumhuriyeti koruma kanunu vardı. Bu kanun daima yürürlüktedir.

Demokrat Hükûmet de şimdi bir demokrasiyi koruma kanunu hazırlıyor. Tabiî bu kanun da yürürlükte kalacak. Lâkin bunun hedefi ne olacak? Şayet demokrasiye güvenip de bizzat demokrasi hakkında tenkidkâr sözler söyliyecek olanlar bu kanuna dayanılarak susturulacaksa... Halkı aldatmıya lüzum yok!

Cumhuriyeti veya demokrasiyi koruma kanunu yerine açıkça koltuklarımızı koruma kanunu deriz, çocuklarımızın çocukları da istifade eder!

TAVZİH

İki hafta evvelki çok ciddî Mizah mecmuanızda «Çamurlar» başlığı altında çimento karaborsasından dolayı yüzümüze çamur sıvamak istediğinizi esefle gördük. Bizde yüz olmadığından bu zahmetinizin fuzuli bir gayretkeşlikten ibaret kaldığını tavzih ederiz.

Makamı aidi

DAĞ YÜRÜMEZSE

İ. V. ve B. B. Dr. Fahrettin Kerim Gökay susuzluktan şikâyetçi olan Basın mensuplarını geçen hafta Terkos gölüne götürmüş ve lebalep su dolusu olan gölü göstererek gazeteci arkadaşlarımızın gözlerini doyurmuştur. Vali, demecinde; sayın İstanbul halkının da her hafta otobüslerle göle nakledilerek suya kavuşturulacağını beyan buyurmuştur.

İMKÂNSIZ!

Ezelî âşık bir doktor kadına ilânı aşk ediyordu:

— ... Bıçağınızın altına yatmıya, sizin elinizde ölmiye hazırım...

Doktor hanım başını iki tarafa salladı:

— İmkânsız...

— Neden?

— Ben kadın doktoruyum...

FARK

Bir arkadaşı:

— Eski romanlarla yeni romanlar arasında ne fark var? diye soruyordu.

Kitapçı, «lâf aramızda» diyerek cevap verdi:

— Fiat farkı!

— Son Dakika gazetesi güzel baş müsabakası açmış. Bu sene hangi başlar moda?

— Demokrat başlar!

Kore de üst, alt oldu!

Ne olmuş ?

Acaba ne olmuştu?

İlk akla gelen mes'ut ve acıklı iki ihtimal: Birdenbire musluklara su gelmiş olması, yahut kanlı bir kaza... Bunlar, şehrin de, memleketin de en umulmadık ve en umulan hâdiseleri...

Evet, ne olmuştu? Ne olmuştu da bunca kalabalık, cadde ortasında, gidiş gelişe mâni olacak şekilde böyle birikebilirdi?

Sokuldum. Görmek ne mümkün! Ter ve ayak kokuları burnumun direğini kırıyor, Her kafadan çıkan sesler korkunç bir uğultu halinde kulağımın zarını patlatıyordu. Bir üstün uçar kale geçse, halk böyle bir tehalük gösterir, bu kadar meraka düşer, bu derece alâka duyardı...

Bu arada zayıf bir ses kulağıma çalındı:

— Rica ederim, bırakın, yol verin, çok rica ederim...

Herkesin alâka duyarak seyrettiği bu acaip mahlûk genç bir delikanlıydı. Öyle katile filân da benzemiyordu.

— Ne olmuş? diye sordum. Külhaninin biri:

— Görmedin mi ağabey? dedi, enayi, tramvayda bir kadına yerini verdi!

KININLI
GRİPİN
BAŞ. DİŞ. NEZLE. ADALE. SİNİR
ROMATİZMA ve bütün ağrılara karşı
GÜNDE 3 KASE ALINABİLİR.

Tek Keramet

Gelip Gidenler

Gülzârı cihânın yeniden zîveri geldi .
Bir dilberi gitmişti öbür dilberi geldi

Bâ emri Hüdâ şâh idi şehbâz oluverdi
Sandım ki giden yâre bedel digeri geldi

Tebdili havâ etmeye gitmişti bu yerden
Yekpâre kemik gitti serâpâ deri geldi

Gülmüştü Gülek haylice muhtar seçiminde
Tezgâhına sanmıştı beş on müşteri geldi

Mahvetti hayâlâtını lâkin belediyye
Vaktâ ki seçim bitti ve oy defteri geldi

Coştukça coşup Menderesin şevkı derûnu
Ağyâra cefâ yâre safâ hisleri geldi

Mâzîye gömülmüş yatıyor devri himâye
Mahmî gidip erbâbı liyâkat beri geldi

Gönderdiğimiz tavsiyeler işbu sebebden
Birbirleri ardınca ufuktan geri geldi

Kim gördü Ozan benzeri bir merdi belâgat
İlhâmı tükenmez nice meydân eri geldi.

AKILLI OZAN

— Sevgilim, eliniz biraz ateşli...
— Doktor gibi nasıl anladınız?
— Sabahleyin yüz lira koymuştum, çabucak eriyivermiş!

Ayşenin Gözyaşları

— Bir yerli film aktörünün not defterinden —

6 Eylûl salı:

İşsizlik canıma tak dedi. Bir şirkette memur bile olsam bu kadar can sıkıntısı duymazdım. Hah, gazetede bir ilân var: SOYAR film şirketi bir yerli film için erkek artist arıyor. Sarışın, uzun boylu, yakışıklı, tahsilli bir genç olacakmış... Şöyle bir aynaya baktım: Yüzüm çilli olduğu için sarışın sayılırım. Yoksa, saçlarım kıpkırmızı... Kısa boyluyum amma, orta denebilir bana. Burnum kemerlice, ağzım biraz yana kaçık. Lâkin yine yakışıklı farzedebilirim kendimi. Omuzlarım hafif kambur. Yandan almazlarsa belli olmaz. Tahsil filân mafiş. Hele bir başvuralım. Aç kalmaktan iyidir ya...

7 Eylûl çarşamba:

Anlaştık. Yalnız elbise meselesi kaldı. Filmde bana başrolü verdiler. Elbisem pek eski olduğu için SOYAR Film Şirketinin sahibi, kurucusu, patronu, rejisörü, fotoğrafçısı, hulâsa herşeyi olan Ahmet Soyar'ın elbiselerini giyiyorum. «Ayşe'nin gözyaşları»nda baş kadın artist rolünü Aksaraylı bir kız yapıyor. Bugün bir sahnede öpüşecektik. Kızın üstü başı bulaşık suyu kokuyordu. Midemin bulantısından bir türlü rejisörün istediği gibi öpemedim. En nihayet Ahmet Soyar bana bizzat gösterdi. Öyle bir öpüştüler ki kızın ağzına sürdüğü ucuz rujdan eser kalmadı.

8 Eylûl perşembe:

Dün öğle, akşam yemeklerini Ahmet Soyar'la beraber yedik. Peynir ermek ve kavun. Bugün öğle yemeğini de yine birlikte yedik. Mukaveleye dahil. Stüdyoyu kira ile tutmuş. Paydos saatlerinde bizi kapı dışarı ediyorlar. Fakat bu ne biçim film? Bir türlü ilerlemiyor. Hep ayni sahnenin — bir yatak odası sahnesi — provasından ibaret.

9 Eylûl cuma:

Ahmet Soyar bugün bağırdı: Sizi boşu boşuna besliyemem, adamakıllı oynıyacaksanız oynayın! diye... Bugün Ayşenin kocasile tanıştım. Yâni filmdeki kocasile... Stüdyoyu süpüren oğlanmış. Cılız bir şey. Sözüm ona bizi cürmü meşhut halinde yakalıyacak da beni tepeliyecek. Yerim onu ben be...

10 Eylûl cumartesi:

Cürmü meşhut yapıldı. Ayşenin kocası üstümüze geldi. Hayvan herif! Kaşımın altına öyle bir yumruk savurdu ki, kan beynime sıçradı. Aldım altıma keratayı; bastım sopayı... Ahmet Soyar neye uğradığını şaşırdı. Vurdum tekmeyi ona da; çıktım stüdyodan! Lânet olsun yahu! Boğazı tokluğuna dayak yiyeceğiz besbelli! Ben federasyon boksörü müyüm? Lâkin başıma gelene bakın: Ayşe de filmi bıraktı. Şimdi beraber iş arıyacağız. Aç birken iki oldu. Öp babanın elini...

12 Eylûl pazartesi:

Gazetede bir ilân gördüm: «Ayşen'in gözyaşları» filmi için biri erkek, biri kız iki artist arıyorlar. Ne zaman borç istesem beni atlatan bir arkadaşım vardır. Enayi, sinema delisidir. Belki daha iyi dayak yer; acaba onu göndersem mi?

Okuyan okuyana!

Hikâye

Çapkınlık dersi

Yazan: VİR GÜL

İKİSİ nasıl arkadaş olmuşlardı, şaşardık. Ferruh çapkının biriydi; daha doğrusu, öyle görünmesini pek severdi. Mecdi ise pısırıktı. «Kız» deyince kızarır, «kadın» lâfı edilince yerin dibine girerdi.

Bir gün Ferruh, Mecdiyi karşısına aldı:

— «Bana bak, kardeşim.» dedi. «Bu dünyada böyle sökmez. Girgin olacaksın, konuşkan olacaksın, şen, şatır, şaklaban olacaksın... Hattâ şarlatan olacaksın...»

Bu sefer Mecdi Ferruhun sözünü kesti:

— «Seni bilirim, ağabey.» dedi. «Sen başkasındır.»

— «Başkası maşkası yok bunun, Mecdi» diye atıldı. «Seni severim.»

— «Eksik olma. Ben de seni...»

— «Sen beni bırak şimdi, söyliyeceklerimi dinle. Seni severim, diyorum ya. Onun için, hayatta mes'ut olmanı isterim. Hayatta saadet de evvelâ kadınlarla münasebetten başlar. Beni kendine misal al: Yemediğim halt kalmadı... Sokak kadınından salon hanımına, meslek kadınından mutfak halayığına kadar hepsi elimden geçti. Bu dünyada kadınlarla olan münasebetlerinde muvaffak olamazsan başka bir şeyde muvaffak olamazsın, oğlum.

«Bak, bugüne bugün Türkiyenin en zengin tüccarlarından birinin kızıyle nişanlandım. Bunu neye borçluyum, biliyor musun? Kadın kalbini fethetmeyi bilmeme. Yoksa milyoner Cevdet Bey kızını bana vermiye kara gözlerim için razı olmazdı. Kızın gönlünü çaldım çünkü... Öyle saf, temiz, tecrübesiz, hilesiz hurdasız bir kız ki bir içim su... Hem de inbikten geçme...»

— «Peki, Ferruh» dedi. «Ne yapayım?»

— «Ha bak, böyle. Benden ders almayı kabul et. Bak anlatayım. Ne yapacaksın. Artık ben nişanlandım, yâni senin anlıyacağın, tüfeği çekip kekliği vurdum. Artık çapkınlığın sırlarını sana anlatabilirim...»

— «Evvelâ...» diye başladı.

— «... Sonra...» diye devam etti.

— «... Nihayet» diye bitirdi.

Bu üç merhalenin arasında çapkınlığın sırrına, kız kalbi fethetmenin hünerine dair anlatmadığı kalmadı. Talebesini hayat imtihanına iyice hazırlamış olduğuna emin bir hoca gururile göğsünü kabartarak:

— «Hadi, bakayım» dedi. «Göreyim seni, Mecdi. İnşallah benimkinden daha iyi bir parça yakalarsın. Vallahi kıskanmam! Yetiştirdiğim eserle bilâkis iftihar ederim...»

*
* *

Bu öyle bir derste öğrenilecek iş değildi. Onun için, buluştukça Mecdi Ferruha çapkınlık sahasında uğradığı zorlukları anlatıyor, ona göre hocasından yeni dersler alıyordu.

Gel zaman, git zaman... Aylar geçti aradan, Ferruh Mecdiyi pek göremez oldu. Zaten artık onu düşünecek hali bile yoktu. Gönül fethetme dersi vereceği biri varsa o da şimdi kendisiydi. Çünkü, ne olmuşsa olmuş, nişanlısiyle arası açılmıştı. Milyonerin kızı ona artık ne ziyafet veriyordu, hattâ ne de randevu. Ferruh köşke veya apartımana telefon ettikçe «Küçükhanım yok» cevabını alıyordu. Bir keresinde kızıp milyonerin yazıhanesine telefon etti. Oradan da sadre şifa bir cevap alamadı.

Kıza bir keresinde yolda rastladı. Kolunu yakaladı. Selma onu sert bir tavırla karşıladı ve:

— «Şimdi müsaade et, Ferruh» dedi. «İşim var. Sonra ben seni ararım.»

Aramadı. Ferruh artık anlamıştı: Selma ondan ipi koparmak istiyordu. Serde efelik var: Ferruh kıza yalvaracak değildi ya. O da onu aramaz oldu. Nihayet bir gün yüzük geri geldiği, kendisi de parmağındaki yüzüğü çıkarıp postaya verdiği zaman âdeta rahat bir nefes aldı.

Kendi kendine:

— «Bir kadınla uğraşmak bin kadınla uğraşmaktan daha zormuş!» diyordu.

*
* *

Aradan bir hafta mı geçti, bir ay mı, pek iyi hatırlıyamıyordu. Bir gün gazetede gördüğü bir ilân onu beyninden ve kalbinden vurdu:

«Selma Mangizer'le Mecdi Tıngırgil nişanlandılar:

Tarabya, 7/8/1950.»

Ferruh günlerce kendine gelemedi: Mecdi bunu ona yapsın! Dünyada herşey aklına gelirdi de bir bu gelmezdi. Selma onu en iyi arkadaşile değişsin! Kadından herşey umulurdu da bir bu umulmazdı! Ferruh gibi, çapkınlığile, kadın ruhunu anlayıp kadın kalbini fethetmekteki hünerile övünen bir adam kırk yılda bir elde ettiği milyoner kızını tecrübesiz, toy bir dünkü çocuğa kaptırsın! Rüyasında görse inanmazdı!

Fakat rüya değil bu, aynile vakidi. Aklına gelsin, gelmesin, umsun, ummasın, olmuştu işte! Selma ile Mecdi nişanlanmışlardı!

İşte Ferruh şimdi herşeyden fazla bunu merak ediyordu.

Mecdiyi görse, bulabilse soracaktı amma, hiçbir yerde rastlıyamıyordu. Bekâr arkadaşların toplandıkları yerde ona tesadüf etmek artık kabil değildi. Ferruh buna kanaat getirince, eski nişanlısile gezip tozdukları yerlere devama başladı. Fakat zengin için İstanbulda gezip eğlenecek yer mi yok! Selma herhalde yeni nişanlısını şimdi başka yerlere götürüyordu.

Nihayet bu işi de tesadüf halletti.

Ferruh, Mecdiye Köprü üstünde rastladığı zaman yakasına yapıştı:

— «Bana bak, Mecdi» dedi. «Korkma. Bir şey yapacak değilim. Yalnız, merak ediyorum. Selmayı nasıl elde ettin?»

Mecdi renkten renge girdikten sonra kan kırmızıda karar kıldı.

— «Vallahi, Ferruhcuğum» dedi. «Kabahat bende değil.»

— «Kimde?»

— «Sende.»

— «Bende mi?»

— «Öyle ya, birader. Bana o biçim çapkınlık dersi vermişsin ki, kime tatbik ettimse cılk çıktı. Yüzüme gözüme bulaştırdım. Fakat, senin tecrübelerine ve muvaffakiyetine itimadım olduğu için, sebatı elden bırakmadım. Nihayet ben de muvaffak oldum. Lâkin, tesadüfe bak ki, bu anahtarın açtığı kapı aynı imiş. Meğerse sen bana ancak o kapıyı açabilmekte işine yarıyan anahtarı vermişsin. İnsaf et, birader, sen bu kadar senelik tecrübene rağmen, çapkınlık hususundaki bilgilerinle yalnız Selma nezdinde muvaffak oldun. Ben de senden aldığım derslerle ayni muvaffakiyeti elde ettim. Kabahat bende mi?»

Ferruh söyliyecek söz bulamadı. Mecdinin yakasını bıraktı... Kendisini Sarayburnuna doğru giderken görmüşler!

Küçük Valinin maceraları

Tanıdıklar Ansiklopedisi

Âdil Akbay

AKBAY, Âdil — (Ankaradaki kba Kitabevinin sahibi). Ankara- ve İstanbuldaki Degüstasyon kantasında oturur. Günleri ma- m olmamakla beraber, haftanın di gününde de kendisini ya An- rada, ya Degüstasyon'da bulmak bildir. Kendisi için çok önemli n bu İstanbul seferlerini, tren- n daha emin ve sür'atli olan tıra binerek yapar. Kitabevi sa- i olduğu için ömrü her renk ve kuda ciltler arasında geçer. Te- izyon henüz bizde tatbik edil- diği halde bu faaliyeti bazı dost zlü şeytanlar marifetile devlet- neye aksettiğinden bazan a- ıkli bir surette fasıl geçildiği olur. Esmerüllevindir. Beyazları sever. Soyadını bu sebeple bay almıştır. «Hasret» Akba- neşriyatındandır.

* * *

ARCAN, İ. Galip — Geçen as- ortalarında doğmuş, her dem e bir oyuncudur. Muhtelif rol- yapmıştır. Şimdi de aktör ve st rolündedir. Küçükken Ka- özde Beberuhi rolüne çıkardı. radan boylanmadıysa da Kral i boyladı. Çehresi karnaval kelerini andırır. Şehir Tiyat- ının allâmesi olduğu için ti- roya alâmet seçerken Galibin resinden mülhem olmuşlardır. hum şairiâzam Abdülhak Hâ- kendisini bir piyeste seyret- ve onun için irticalen:

alip sayılır bu yolda mağlûp

amı söylemiştir. (Bilâhare bu aa iki bin tane ilâve ile «Eş-

İ. Galip Arcan

ber» nam faciayı yarattı). İkametgâhı Maltepede, şoförlüğü bişüphe ve biperdedir. Şairliği de tevatür derecesindedir. Nitekim aşağıki manzume dahi anın ebyâtındandır:

Saadet perisi
Altında koca kilim
Ayak parmacıkları
Kıvranır üstünde
Tanır
Birer birer elim
Görmeden hepsini.
Ve
Mandalinalar dilim dilim...
Gidiyor
Saadet perisi!

* * *

ARTAM, Muhammed Nureddin — (Şeyh Efgani-i Kadirî) 1900 yılında doğdu (tashihi nüfusa göre). Ecdadı mübarekleri Buharadan Belh'e, Belh'den Kâşgar'a, Kâşgar'dan Fergana'ya, Fergana-dan Tahrana, Tahrandan Konyaya, Konyadan şehri İstanbula göçmüşlerdir. Binaenaleyh göçmenzadelerdendir. Kendileri sonradan post sahibi olmuş, Çengelköy Havuzbaşı dergâhına postu sermiştir. Vakit medresesinden icazetli olup elsinei ecnebiye tedrisini mubah görenlerdendir. Rengi tatlı esmerdir. Toplu iğne ile karikatür yapacak derecede de marifetlidir. Hayli müddettir Süreyya barı postnişinliğine terfi etmiştir. Esasen Süreyyalarla arası iyidir. Memlekette ilk sesli gazeteyi radyoda müşarünileyh tesis etmiştir.

Nurettin Artam

Âkile Artun

ARTUN, Âkile — Kâmile bir hatundur. Boylu olmaktan ziyade enlidir. Sesinin letafetine rağmen okuduğu şarkıların cümlesi, hattâ en neş'elisi bile ne hikmetse şikâyet hali üzere bulunurlar. Sesinin letafetine bir ordu meclûptur. Osmanbey civarında ikamet eder. Kıymetli ve ahenkli sesini muhafaza için daima arslanlarla gezer. En çok muhabbeti olan şarkı «Telgrafın telleri, pamuk gibi elleri» şarkısının suzinâk makamına çevrilmişidir.

* * *

AYKAÇ, Fazıl Ahmet — 1880 de İstanbulda, hususi istihbaratımıza göre de Kınalıda doğmuştur. Sıpalara ve hususile Kınalının sıpalarına muhabbeti bundandır. Burada Sanayii Nefise Mektebine devam etmiş, Paris Mülkiyesinden de alâ tarikilmükâtebe mezun olmuştur. Lâkin bu işlerle uğraşacağına manzumeler, manzum hicviyeler kaleme almayı tercih etti. Ebyatından:

Hamdü sena kaplarını Fazıl verdi kalaya
Ondan dua bekliyenler avucunu yalaya

Bu dahi anındır:

Bak şu esmer, güzel kız
Çıtır pıtır, Rum gibi.
Yanında birçok sakız
Kaynaşıyor kum gibi.

★

Deniz çarşaf gibi düz
Çapkınlara gel diyor
Bırakmıyor şu öküz
Aldı kızı gidiyor.

Fazıl Ahmet Aykaç

Müşarünileyh Birinci Dünya Harbindenberi kendisini züğürt diye tanıtmıştır. Gemisini şapa oturtmadan yürütmesini bilir. Hattâ arasıra Mısır Sultanlarının sahilsarayına yanaştırdığı da olur. Gözü daima Tunus gediğindedir. Basına muhabbeti zaman zaman taşar. Son Halk Fırkası Hükûmeti zamanında Meclis kürsüsünden bu muhabbeti merdane hücumlarla izhar dahi etmiştir.

— Lâhika —

«Harman sonu» nam telifin müellifi olan Aykaç her devri siyasetin harman sonuna yetişmiş bir devrişi dûrendiş ve fazıl olmasına rağmen ne Hüseyin Cahid'in, ne Cihad Baban'ın açtıkları rahı cihaddan ganimetçin olamamış bir merdi cebindir. Maamafih Süleyman Nazif merhuma karşı celâdeti meşhurdur.

Çömezin Röportajları: 221

Çömez Halkla Konuşuyor!

Çizen: Ramiz

— Bir deri, bir kemik, bir soluk, ne eder?
— Memur!

— Bir ev, bir radyo, bir piyango ne eder?
— Banka!

— Bir bakan, iki müsteşar, üç umum müdür, ne eder?
— Tetkik seyahati!

— Bir lira, yüz bin lira, beş yüz bin lira ne eder?
— Veznedar!

— Bir bıçak, dokuz kurşun, on sekiz yara, ne eder?
— Aşk!

— Bir küfür, iki cinayet, bir yaşasın ne eder?
— Demokrasi!

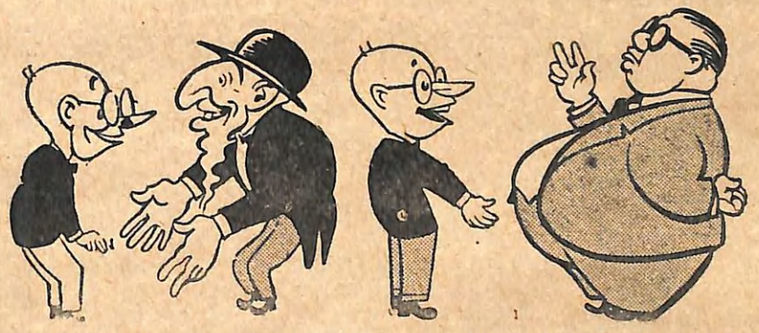

— Bir lira, bin lira, on bin lira ne eder?
— Tüccar!

— Bir kırk boy, bir kitap, bir tebessüm ne eder?
— İstanbul Valisi!

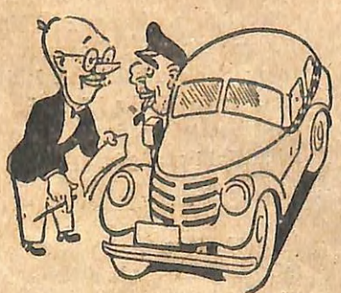

— Bir ölü, beş yaralı, yedi baygın ne eder?
— Taksi!

— Bir çöl, iki cami, bir haydut ne eder?
— İstanbul!

— Bir sigara, bir sigara daha, bir sigara daha, ne eder?
— Köprülü!

— Bir asarım, iki keserim, dört atarım ne eder?
— Millî Eğitim Bakanı!

— Hacdan dönen bir arkadaş getirdi..
— Zemzem mi?
— Hayır, su!

— Affedersiniz hangi mekteptensiniz?
— Ben talebe değilim ki..
— Öyle ise ne diye sabah sabah kahvemize geliyorsunuz?

Çay Sohbeti

Kadın bu... İkisi üçü bir araya gelir de dedikodudan başka ne yaparlar? Dünyanın altı üstüne gelmişmiş, memlekette koskoca bir inkılâp daha olmuşmuş... Umurlarında mı? Falanca hanımın sürdüğü koku, filânca bayanın ojesi, berikinin tek taş pırlantası onları daha ziyade alâkalandırır.

Neclâ ile Belma, Selma'ya gitmişler, Leylâ'yı çekiştiriyorlardı. Hepsi de lüküs veya naylon cinsinden genç kadınlardı. Neclâ:

— Düşün, diyordu, kardeş.. Nişanlısı altın babası, fakat hâlâ Leylâya aylardan, yıldızlardan bahsediyor, bir türlü kuyumcuya kadar inemiyor.. Tabii kız, oğlanı sepetledi!..

Belma:

— Bu sefer de Suat peşine takılmış! diye söze karıştı. Nereye giderse Leylânın arkasındaymış. Bir türlü yanıma yanaşamıyor diyordu Leylâ...

— Ne istiyormuş?

Belma omuzlarını kaldırdı:

— Leylâ da bilmiyor ki... Suat dilsizdir malûm ya, maksadını anlatamaz..

Neclâ içini çekti:

— Bana kalırsa dilli, dişli birini bulmakta acele etsin, zira yaşı geçiyor..

Neclâ en küçükleriydi. Bu söz üzerine soğuk bir sükût hasıl oldu. O sırada hizmetçi kız içeri girmişti. Ev sahibi Selma, kıza:

— Çay hazırla kızım, dedi, dondurmadan vazgeçtik!

— KULAK MİSAFİRİ —

— Kocam bana o kadar yüz verir ki...
— Sen de astarını mı istiyorsun?
— Hayır, terzi parasını!

1
Önemli ve kârlı müsabaka kuponu
Mecmuamızın açtığı en güzel tırnak müsabakasına ait tafsilâtı gelecek sayımızda bulacaksınız! Dehşetle bekleyin!

Sene 1 — Sayı 19 29 Eylül 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddi gazete

İnan
Sigorta Şirketi
Maslak yolundan geçenlerin can, mal ve ırzları müsait şartlarla sigorta edilir.

Bilânçolar

Bayram geldi geçti.

Neş'eli geldi, neş'eli geçti. Neden mi?.. İşte bilânçosu:

Tekel İdaresinin içki sarfiyatı dört bayram gününde yüz doksan ton... Şekercilerin mecmu satışı on dokuz bin sekiz yüz altmış beş lira yedi kuruş. Tramvay İdaresinin hasılatı ilk defa yüz yetmiş altı kuruş kârla kapanmış. Benzin istihlâki normal dört güne nazaran yedi ton fazla.

Ve... Nihayet zabıta vukuatı yüzde altmış üç ziyadeleşmiş, hastahaneler yaralıdan geçilmiyor, mezarcıların yüzleri gülüyor.

Bütün bu sarih bilânçodan sonra, bayramın neş'eli geçmediği iddia olunabilir mi

★

Tanıdığım bir plâj sahibi vardır. Dert yandı:

— Bu bayram bizi kül etti! diyordu, çiftler plâja gelmektense açılan sinemalara gitmeyi tercih ettiler. Havalar da biraz serinler gibi oldu. Bütün yaz millet yanardı; biz dört gün içinde yandık, kül olduk, bittik...

Tanımadığım bir gazinocu vardır. Sevincinden zil takıp oynıyacak halde olduğu için tanımadığı halde bana içini döktü:

— Dört gün yaşadık. İlk işimiz sızdırmak oldu. Yanlışlıkla bir kontrol uğrarsa evvelâ onu sızdırdık, sonra müşterileri.. Bayram neş'esile kimin gözü tarife görür? Allah razı olsun, ne istesek verdiler; istiyenin bir yüzü kara, vermiyenin iki yüzü... Değil mi?

Arasıra arabasına bindiğim bir şoför vardır. Açıldı:

— Şu bizim halk adamakıllı çingeneleşmiş ağabey! dedi, soyarsın kızar, kazıklarsın kızar, bir tarifedir tutturmuş... Gözünü sevdiğim sarhoşları, hovarda adamlardır vesselâm. Yâni şu Tekel İdaresi olmasa, şoförlerin işi bitiktir. Allah razı olsun, iyi bir bayram ettik sayelerinde...

Ve, gazele başladı: Bakmıyor çeşmi siyah..

Bilânçolar mükemmeldi. Bir aile reisi de derdini dökmek istedi amma, dinliyemedim doğrusu!

* *

Saraylar bakanının esaslı incelemeleri

Saraylar Bakanı Salih Keçeci

İstanbul Milletvekillerinden Salih Keçeci, Saraylar Bakanlığına tayin edilmiş olduğundan, millete vekâleten saraylarda ikamet etmektedir. Sülâlece bu mesleğe mensup olan Keçeci, yeni vazifesini zerrece yadırgamamıştır. Gerek bu tarihî âbidelere, gerek içindeki eşyaya toz kondurmamıya, konmuş tozları uçurmıya geceli gündüzlü gayret etmekte olan Salih Keçeci ayrıca her akşam hademeleri sıralıyarak hıfzı eşya ve protokol dersleri de vermektedir.

Resmimiz, yeni Bakanı hususî motörile sarayları denizden teftiş ederken gösteriyor.

Sarayların tanzim ve tefrişine memur edilen Salih Keçeci yanlarına Bakanlık müsteşarı Aydın Milletvekili Şevki Hasırcıyı da alarak dün Beylerbeyi Sarayını teftiş etmiştir. Üst kat salonlardaki halı sırların eskidiğini gören Keçeci yeniden döşenmesi için Hasırcıya talimat vermiştir. Aydınlı arkadaşımız başka müsteşarlar gibi emri hasıraltı etmiyerek hakkında gelmiştir.

P.T.T. MÜZESİ

İsviçreden mütehassıslar getirterek P.T.T. nin durumunu tanzim etmekte olan Ulaştırma Bakanı, geçenlerde bu Avrupalı mütehassıslarla İstanbul P.T.T. Umum Müdürünü yanına alarak İdarenin şubelerini gezmiştir. Bu cümleden olarak, yukarıda resmini gördüğünüz Kanlıca P.T.T. merkezinin de önünden geçmişlerdir. Tesadüfen Bakan bey mütehassıslara bir demeç vermiş ve demiştir ki:

— Posta nakliyatı yeryüzünde ilk defa tarafımızdan icat olunmuştur. İşte Nuh Nebi Hazretleri zamanında küşat edilmiş olan Kanlıca binası... Bu tarihi gerçeği isbat için burasını müze halinde muhafaza etmekteyiz. Posta, Telgraf ve Telefon rümuzu olan P.T.T. harflerine rağmen, tesis tarihindeki durumunu aynen muhafaza eden bu şubeye bir telefon bile koydurmadık.

Mütehassıslar hayretler içinde kalmışlar ve kadirşinaslığından dolayı Bay Bakanı tebrik etmişlerdir..

Küçük Haberler

★ Beyoğlu caddesindeki yankesicilerle şehir dışı yollardaki ön kesicilere karşı sıkı tedbirler alınmıştır. Yedi motosikletli, elli atlı polis, on makinelitüfek ve bir alay jandarma ile takviye edilen bu yollarda yayalara geçecek yer kalmadığından yeni yollar açılması düşünülmektedir.

★ Şoför Kaptıkaçtı idaresindeki 969696 numaralı dolmuşla şoför yamağı Kırgeç'in kullandığı bir diğer dolmuş dün Aksarayda çarpışmışlardır. Neticede otomobiller parçalanmış, arabalardaki otuz kişilik yolcu kafilesi ya ağır, ya hafif yaralanmışlardır. İki arabaya otuz kişinin nasıl sığdırıldığı tahkik edilmektedir.

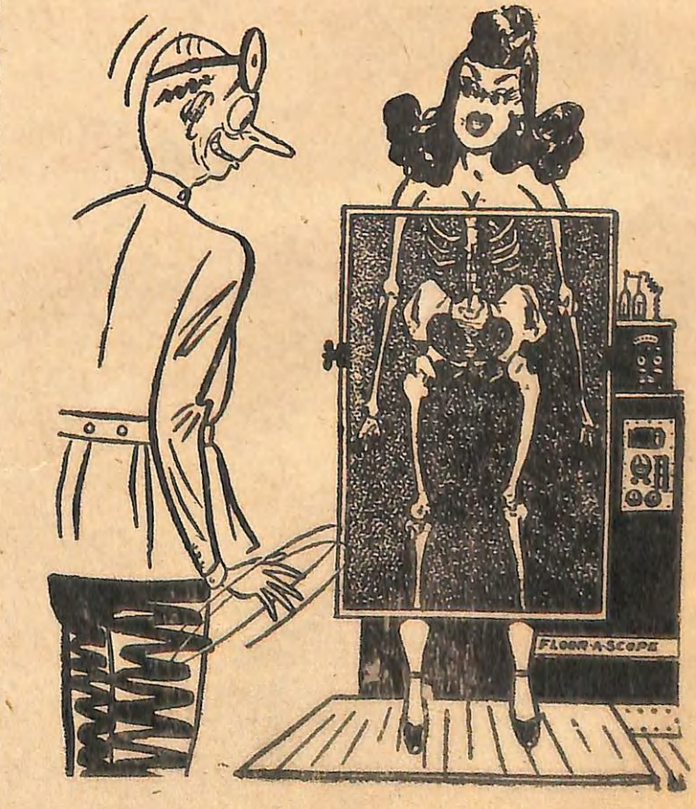

Doktor — Sizi biraz zayıf görmeyi ne kadar arzu ederdim!

FIKRALAR

MERHAMET!

Sanık, genç avukat Ekrem Onur tarafından müdafaa ediliyordu.

Hâkim sanığa:

— Kendinizi müdafaa için bir söyliyeceğiniz var mı? diye sorunca sanık:

— Merhamet, hâkim bey, diye söze başladı. Avukatım Ekrem Onur'dur. Kendisine merhamet etmenizi rica ediyorum...

MAAZALLAH!

Bir arkadaşı dul fakat zengin bir kadınla evlenmişti. Başka bir arkadaşı onu tenkid ediyor:

— Kocası ölmüş bir kadının ikinci kocası olmayı dünyada istemem, diyordu.

Sabah fotoğrafhanesi sahibi İsmail İnsel hayretle kaşlarını çattı:

— Yoksa, ilk kocası mı olmak istersin?

HASTA!

Sabık büyüklerden Necip Fazıl tımarhaneyi geziyordu. Kendisini, hastahanenin başhekimi Fahri Celâle tanıştırdılar.

— Fahri Celâl Bey.

Sonra başhekime dönerek ötekini:

— Meşhur şair Necip Fazıl Kısakürek...

Fahri Celâl, yeni «hasta»sını uzun uzun süzdükten sonra yanındakine sordu:

— Kendisini ne zamandanberi şair sanıyor?

MASKARA

Daktilo hanım treni kaçırmamak telâşile yüzünün resmini pek iyi tamamlıyamamıştı. Dudak boyası yana kaçmış, sürmeleri gözlerinden taşmış bir halde yazıhaneye geldi.

Patron onun bu halini görünce kızdı:

— Semahat hanım, dedi, Rica ederim bir kere aynaya bakın. Bir gün ben bu şekilde gelsem siz ne dersiniz, Allahaşkına söyleyin!

Semahat hanım aynaya baktıktan sonra cevap verdi:

— Bir şey demezdim, beyefendi. Terbiyem müsait değildir.

DERT

Oğlanın aklı artık dünya işlerine ermiye başlamıştı. Bir gün babasının karşısına geçti:

— Ben büyüdüğüm zaman evlenmezsem Ahmet amcam gibi olacağım, değil mi, baba?

— Evet, yavrum.

— Peki, evlenirsem senin gibi olacağım, değil mi?

— Evet, oğlum...

Çocuk içini çekti:

— Nedir bu biz erkeklerin çektiği, babacığım!

YABANİ!

Müşteri sordu:

— Yediğim yabani ördek eti, değil mi? Emin misiniz?

Garson güldü:

— Aman, beyim! Nasıl emin olmam! Bu ördek o kadar yabani idi ki bu sabah bahçede yakalayıncıya kadar akla karayı seçtim!

İŞ YOK!

Patron, münhal daktiloluğa müracaat eden kıza:

— Oturunuz, dedi.

Kız masanın yan tarafındaki sandalyaya oturdu.

Patron hükmünü vermişti:

— Anlaşıldı, dedi. Acemisiniz...

MIZIKÇI

Çocuklar dövüşüyorlardı. Anneleri sordu:

— Ne var? Ne oluyor? Neye dövüşüyorsunuz?

Oğlan çocuk işi anlattı:

— İnci ile Âdemle Havva oyunu oynamıya karar verdik. Mızıkçılık etti: Elmayı uzatarak beni kandırmıya çalışacağına elmanın hepsini kendi yedi!

İsmail Dümbüllü'den Fıkralar

Sanatkâr İsmail Dümbüllü, hususi hayatında da şen, son derece mütevazı, gönülsüz, kendi halinde bir zattır. Gayet hazırcevaptır. Kimseyi kırmadan, lâtifeleri hafiften alarak bulunduğu meclisi şenlendirir.

Bir gün, kibar ve şık hanımların da bulunduğu bir toplantıda, söz nasılsa dönüp dolaşmış, Kutuplara intikal etmişti. Çok gezmişlerden biri:

— Düşünün! dedi, geceler fasılasız altı ay sürüyor!

Herkesin sustuğu bir anda, İsmail Dümbüllü'nün sesi duyuldu:

— Zifaf geceleri de mi?

TARİH

Dümbüllü, yetişen neslin bilgisizliğinden şikâyetçi idi. Kendisine dert yandığı hocalardan biri:

— Demek, dedi, çocukların hafızasızlığı, bilhassa kayıtsızlığı dikkatinize çarpıyor..

— Maalesef öyle...

— Bir tecrübe olmak üzere size bir şey sorayım. 1923 size ne hatırlatır?

Sanatkâr, gözünü kırpmadan cevabı yapıştırdı:

— Tabii Cumhuriyetin ilânını...

— Ya 1938?

İnkılâpçı komik, ayni hızla devam etti:

— İnkılâbın on beşine basışını!

ZEVK MESELESİ

Bir gün, zengin bir hanımfendi, Dümbüllü'ye sordu:

— Ah, hayvanlara karşı muhabbetim pek fazladır. Hem yüreğim kaldırmaz. Siz en çok hangi hayvanı tercih edersiniz kuzum?

Dümbüllü «sizi» diyemedi; şöyle cevap verdi:

— Kızarmış tavuğu!

ZOR

Bir musiki heveskârı piyanist Muhittin Sadak'a sordu:

— Üstad, piyanoda en büyük müşkülât nerdedir?

Üstad cevap verdi:

— Taksiti vermekte!

İRADE!

Fuat Köprülü bu yaşa kadar günde dört, beş paketi bitirecek derecede sigara içerdi. Son günlerde sigarayı bıraktığını anlatırken bir dostuna:

— Birader, diyordu. Bu zıkkımı bırakayım diye kaç kere niyet ettim. Olmadı, olmadı... Tam elli senedir içerim...

Arkadaşı sordu:

— Peki, şimdi nasıl bıraktın?

Köprülü cevap verdi:

— Kolay, kardeşim: İrade meselesi!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:

RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:

Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 221

Diş macunlarının en ehhisi ve en güzelidir.

Mizah

— Yağmurdan kaçan doluya tutulurmuş... Bari bir cebi doluya tutulsam!